

jeho poměr k jiným formám, které existovaly před nim. Materiál uměleckého díla je nezbytně pedalisován, to je vydělen, „vypjat z reálné souvislosti“. Nejen parodie, ale každé umělecké dílo vůbec, je tvořeno jako paralela i kontrast k nějakému vzoru. Nová forma se neobjevuje proto, aby vyjádřila nový obsah, ale proto, aby změnila formu starou, která svou uměleckost už ztratila.

Poznámka: Srv. V. Christiansen, Filosofie umění: „Upozorňuji jen na jednu skupinu forem ne-smyslových a to, jak se mi zdá, na nejdůležitější: na *pocity diferenciacní* — nebo *pocity rozdílů*. Když pocítujeme něco jako *odklon* od obyčejného normálu, od nějakého platného kánonu, vzniká v nás emocionální dojem zvláštního druhu, který se generálně neliší od emocionálních prvků forem smyslových, s tím jen rozdílem, že jeho antecedentem je *diference*, to je něco smysly nepostřehnutelného. Tato oblast je nevyčerpatelně mnohorodá, ponevadž dojmy diferenciacní se kvalitativně podle svého východiště, intenzity i směru odklonu liší...

Proč se nám lyrika cizího národa neotevře nikdy úplně, i když se naučíme jeho jazyku? Slyšíme hru souzvuků, vnímáme rým za rýmem a cítíme rytmus, chápeme smysl slov a osvojujeme si obrazy, přirovnání i obsah: všech citových forem, všech předmětů se zmocnit můžeme. Čeho se nedostává? Dojmů diferenciacních: nejmenší úchytky od normálu ve výběru výrazů, v kombinaci slov, v rozvrhu a záhybech vět — to vše může zachytit jen ten, kdo žije v živlu jazyka, kdo následkem živého vědomí toho, co je normální, je každým odklonem od toho bezprostředně dotčen — v němž se rodí něco podobného citovému podráždění. Ale oblast normálního jde v jazyce ještě dál. Každý jazyk má svůj charakteristický stupeň abstraktnosti a obraznosti; opakování určitých zvukových kombinací a některé způsoby při srovnání náleží do oblasti normálu: každý odklon od něho cítí plnou silou jen ten, komu je jazyk tak blízký jako jeho rodný; zato se ho pak každá změna výrazu, obrazu, slovesné kombinace dotýká jako dojem citový...

Při tom se vyskytuje i možnost diferencí dvojitých a zpětných. Určitý stupeň rozdílnosti od normálu může se stát se své strany východištěm a měrou pro úchytky, takže se pak každý návrat k normálu pocítuje jako rozdíl...

Tuto myšlenku ve skutečnosti vyjadřuje už Nietzsche v jednom svém aforismu o „dobré próze“: jen „před tváří poesie“ možno psát dobrou prózou, která je neustálou zdvořilou válkou s poesí a všechny její půvaby se zakládají na tom, že se neustále poesii vyhýbá a jí odporuje. Je-li nemožna poesie, která nezachovává určitého odstupu od